

2.

Къмъ обѣдъ го извикаха въ общината.

Въ стаята на кмета седѣха околийскиятъ началникъ, единъ старши стражаръ, четирма стражари и нѣкакъвъ сухъ, бледенъ младежъ, съ малки, лукави очички. Кабака влѣзе съ подкосени крака, съ засъхнало гърло, разтреперанъ и безпомощенъ като изгубено дете. Той рече „добъръ день“ съ всички сили, които можа да събаре, но поздравътъ му заглъхна безъ отговоръ — глухо и унижително.

Началникътъ бѣше разположенъ предъ масата на кмета, гледаше горделиво и малко снисходително жалката фигура на общинския съветникъ и чукаше равномерно изпънатия си настрани богушъ съ тлъста, лъскава гума.

— Да е идвалъ тази сутринъ кметътъ Георги Саржтрифоновъ при тебе? — попита студено и малко натъртено околийскиятъ.

— Не е, господинъ началникъ.

— А снощи?

— И снощи не е, гопподинъ... началникъ,
— преглътна Кабака.

— А ти да си го виждалъ?

Разпитътъ смрази общинския съветникъ.

— Не съмъ, господинъ... — отвърна полугласно и съ заекване той.

— А ти снощи кжде си билъ?

— А че... азъ... отъ нивата се върнахъ кжде икиндия... сетне... похапнахъ какво похапнахъ, па рекохъ на жената: чакай, рекохъ, да ида кжде кафенетата... имамъ тамъ стотина кила анасонъ... искахъ да видя какво даватъ... Спрѣхъ у Баля. Е, яitamъ, колко даватъ?— Осемъ и двајсе — дума Балю, — ама ти го не давай, ще се дигне още...